

Dama de Treflă

axel

TOT CE NU NE-AM SPUS

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

Partea I

anna

Axel Dean a dispărut.

În acea zi, la muzeul de Istorie Naturală, Axel Dean s-a urcat în mașină și a ieșit definitiv din viața mea.

Fără nicio explicație.

Fără o privire înapoi.

Și, mai ales, fără să fi făcut ceva greșit. Adică nu am făcut nimic greșit, așa-i?

Știți, de multe ori așteptăm ani întregi să se schimbe ceva în viețile noastre banale și plictisitoare, dar nu se schimbă mai nimic, apoi, când începem să ne obișnuim cu rutina, când reușim să ne spunem că *merge și așa*, se întâmplă *ceva*-ul care, în doar câteva zile sau în doar câteva clipe, reușește să dea totul peste cap.

Pentru mine, Axel a fost acela care a dat totul peste cap. A fost un lung șir de coincidențe care m-a condus către el sau care l-a condus pe el către mine. Doar că drumurile astea ale noastre n-au dus nicăieri

în cele din urmă. Când am ajuns la destinație, ne-am dat seama că nu ne aștepta fericirea acolo, ci o bară de lemn putrezit de care atârna un semn de *interzis*.

La ce mă așteptam? Ca la finalul zilei să ne declarăm dragoste eternă și să trăim fericiți până la adânci bătrâneți?

Da, păi, poate la asta mă așteptam. Și poate la asta vă așteptați și voi. Îmi pare rău că vă dezamănesc. O fi viața mea un clișeu, dar e mult mai complicată decât pare.

Cu toate că știam că nu se va întoarce, l-am așteptat întreaga după-amiază pe scările din fața muzeului. Aveam o fărâmă de speranță rămasă care, asemenea unui drăcușor de pe umărul stâng, mă îndemna să mai rămân, să îl mai aștept, să îi mai gădesc scuze.

N-am putut găsi niciuna, oricât aș fi încercat. Totuși, nici puterea să-l învinovățesc n-am găsit-o.

În cele din urmă, am sunat-o pe mama. Dacă a fost surprinsă în vreun fel, nu mi-a arătat-o.

Drumul spre casă a fost lung, tăcut și chinuitor. O parte din mine ar fi vrut să îmi pună întrebări pentru că, odată rostite, cuvintele își pierd însemnătatea, iar asta m-ar fi ajutat să mai golesc din povara care mă apăsa pe dinăuntru. O altă parte din mine s-a bucurat că mi-a lăsat puțin spațiu personal, pentru că, oricât mi-aș fi dorit și oricât aș fi încercat să vorbesc, golul din piept nu îmi dădea voie, se întorsese ca să mă tortureze din nou.

M-am rugat întreaga noapte ca Axel să fie bine, să nu facă vreo prostie de care eu să nu pot să-l protejez. Nu știu cui m-am rugat. Dar știu că asta ar trebui să

fie rolul credinței, de fapt, să îți pună o pătură caldă pe umeri la finalul unei zile nasoale în care nu mai ai habar cine ești și a cui viață o trăiești.

Știi că rugăciunea nu-l ajută în niciun fel pe Dumnezeu, indiferent despre ce Dumnezeu ar fi vorba, dar ne ajută pe noi. E ca un fel de ultimă firimitură de speranță ce rămâne pe fundul inimii atunci când toate celelalte speranțe s-au spulberat.

Partea bună e că această firimitură poate crește.

Partea și mai bună e că nu există o parte proastă.

Iar după acea noapte, am continuat să mă rog în fiecare seară ca Axel să fie bine, așa cum n-am făcut-o niciodată înainte.

Procesul pe care îl crezusem câștigat s-a dovedit a fi un eșec total. A doua zi după plecarea lui Axel mă aștepta un polițist în bucătărie. Poate că tata nu se pricepe să facă pe durul, nu se pricepe să-și facă dreptate de unul singur, ca Axel, dar nici nu a putut sta cu mâinile în sân, oricât de convingătoare aș fi crezut eu că am fost. Mă privea din dreapta polițistului de parcă ar fi vrut să-și ceară iertare pentru ce urmează, dar nu ca și cum i-ar fi părut rău. Și l-am înțeles. Nu m-a putut proteja de răul de afară, însă s-a hotărât să lupte pentru a mi se face dreptate și, deși m-a durut să redeschid sertarul cu amintiri din acea noapte, am făcut-o pentru el. Am făcut-o pentru mine. Și am făcut-o pentru toate fetele care se tem că vor fi judecate pentru greșelile altora. Am depus plângere împotriva lui Edward și am simțit că fac ceea ce trebuie. Iar tata a simțit că în lumea lui dată peste cap începe să se restabilească ordinea din nou. Avocata ne-a obținut un ordin de restricție, iar la scurt timp Edward s-a mutat

din oraș. Trecutul nostru comun a rămas suspendat în așteptarea unei sentințe care va întârzia mai mult decât ar trebui.

Nu îmi fac speranțe că procesul se va încheia în favoarea mea, șansele sunt prea mici. Dar am început să cred că e o luptă pe care merită să o duc. Poate Edward va învăța ceva din povestea asta. Poate vor învăța și alții. Și poate că o lecție bine învățată e la fel de bună ca o pedeapsă.

Încă îl surprind pe tata strângându-și pumnii atunci când mi se citesc anumite gânduri pe față. E o neputință greu de suportat aceea pe care o trăiește el, pe care o trăim cu toții, dar a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-mi fie bine, a făcut tot ce se putea ca să fie un tată bun și nu cred că aș putea vreodată să îmi doresc mai mult de la el sau de la mama.

Vara a fost lungă și anevoioasă, cu suișuri și coborâșuri. Cu zile proaste (multe) în care am refuzat să cobor din pat și am privit pe fereastră în speranța că am să-l zăresc, privind la rândul său spre fereastra mea, cu mâinile în buzunarele blugilor și zâmbetul trist în colțul gurii.

Cu zile mai bune în care m-am lăsat mânată de impulsuri sălbatice care mă îndemnau să fac lucruri nebunești.

Pe care nu le-am făcut. Pe cuvânt!

Ce n-am făcut mai exact?

Nu m-am gândit la păienjenişul de coincidențe care mi-a tot purtat pașii spre Axel în ultimele luni de școală.

Nu m-am gândit la câte și ce i s-ar fi putut întâmpla cât eu stăteam întinsă în pat și priveam tavanul.

Nu mi-am amintit fiecare secundă petrecută cu el.

Nu am retrăit săruturile noastre cu lacrimi în ochi.

Nu am aruncat desenele lui într-un sertar în care lumina zilei nu ajunge niciodată.

Nu am mai fost la muzeu încercând să găsesc indicii care să-i explice purtarea.

Nu am negat ce simt.

Nu m-am chinuit să uit.

Nu m-am rugat să fie bine.

Nu m-am rugat să se întoarcă.

Nu m-am lăsat înghițită de gândurile negre.

N-am plâns.

Nu mi-am mai spart nicio pereche de ochelari.

N-am rătăcit din întâmplare prin fața casei lui, încercând să-i zăresc mașina după ce și-a schimbat numărul de telefon, la care oricum nu mi-a răspuns.

N-am încercat să vorbesc cu mama lui care, fie vorba între noi, știa doar că a plecat pentru o vreme la tatăl său.

Nu m-am gândit *deloc* la episodul cu Edward, la întuneric, mâini, atingeri, săruturi perverse sau răsufări fierbinți.

N-am evitat-o pe Chris.

N-am renunțat la scris.

Nu l-am așteptat la lac în fiecare zi.

Și n-am făcut o dramă din ce mi s-a întâmplat. Chiar n-am făcut.

Lumea asta e plină deja până la refuz de alte drame, reale, nu închipuite, mai mari, care trec totuși neobservate, așa că am preferat să număr în gând până la zece, sau până la o mie când a fost cazul, și să merg mai departe, încercând să nu las un șir nefericit de evenimente să mă schimbe.

În caz că nu v-ați dat seama deja, a fost cea mai nasoală vacanță de vară pe care am avut-o vreodată. Dar e OK, pentru că tocmai s-a încheiat, ceea ce înseamnă că urmează un ultim an de liceu cel puțin la fel de nasol ca vara care a trecut.

Număr cerealele care plutesc în bol, dar mă adâncesc în gânduri despre el, așa că n-am ajuns mai departe de cinci cu numărătoarea.

– Anna, dacă nu mănânci odată cerealele alea, o să...

Mama nu se pricepe deloc la amenințări. N-are suficient antrenament, fapt ce se poate observa în nesfârșita ei incapacitate de a le duce la bun sfârșit.

Mă privește în felul ăla disperat care mă imploră să îi fac viața mai ușoară, iar eu o privesc în felul ăla nepăsător care îi spune că sunt prea ocupată să... sufăr.

Sufăr. E cel mai potrivit cuvânt care descrie starea mea din ultimele luni. Când a plecat, Axel a amputat o bună parte din mine. Nu știu exact care, atunci când le verific, par toate acolo, la locul lor, dar în același timp mă simt de parcă ar lipsi cu desăvârșire fiecare dintre ele. Mă simt... incompletă.

– Anna...

– Mănânc! strig exasperată. Și ca să-i demonstrez, îmi îndes în gură o lingură plină cu cereale.

Părinții ăștia! Nu e suficient că avem probleme cu care ne luptăm, mai trebuie să și pretindem că suntem bine pentru a-i scuti pe ei de niște griji.

Îmi iubesc părinții, serios îi iubesc, dar am impresia că își doresc atât de mult să fiu *bine* doar pentru a-i salva pe ei de niște bătăi de cap în plus. E cam egoist din partea lor, nu credeți?

Seara trecută mi-am făcut o promisiune. Mi-am promis că, începând de azi, am să-l uit definitiv pe Axel și voi redeveni Anna Adams pe care o știu cu toții, împiedicată, nepotrivită în orice loc, incredibilă și lipsită de modestie. Așa că, de ce să nu încep acum?

Doliul ăsta ciudat a durat prea mult.

Axel Dean, tocmai ți-am găsit un loc special în curtea din spate!

Glumesc.

Am eliberat un raft mai de jos. Curtea din spate sună cam drastic, deși exact acolo ar trebui să-l trimit. Promisiunea e promisiune, dar nu sunt atât de crudă și nici pregătită pentru așa ceva nu sunt încă. N-aveți decât să mă judecați.

– Am vorbit cu Grace și...

Ah da, uitasem. Pe lista cu ce *n-am făcut* vara asta lipsește un punct.

N-am făcut terapie de două ori pe săptămână cu Grace.

– ...mi-a spus că faci progrese.

Dacă prin *progrese* vrea să spună că mă pricep din ce în ce mai bine să pretind că am lăsat în spate

frustrările căpătate din cauza lui Nate, coșmarurile provocate de Edward și suferința cauzată de Axel, atunci da, fac progrese.

Băieții sunt bătați de cap prea mari. Am început să iau în considerare posibilitatea de a mă călugări.

De fapt, nu chiar.

Sunt o fană înrăită a tenișilor și a blugilor, a judecării oamenilor din jur și a punerii la îndoială a existenței lui Dumnezeu, ceea ce nu prea cred că mă face eligibilă pentru postul de călugăriță.

– Dacă Grace spune, atunci așa trebuie să fie, murmur cu gura plină de cereale.

Acestea fiind spuse, în următoarele minute, cât mama privește în gol întrebându-se ce a făcut să merite atâtea drame, eu termin cerealele.

Doar nu credeți că m-am înfometat toată vara? O altă adolescentă asta ar face, recunosc, dar nu și eu. Dimpotrivă. Am mâncat ca un sac fără fund în fiecare zi. Pentru că mâncarea alină, înțelege și umple golul acela din suflet care doare. Mâncarea nu te judecă și nici nu are așteptări de la tine. Mâncarea nu te lasă baltă într-un muzeu, nu-ți vorbește urât și nu te atinge fără voia ta.

Mâncarea e dar divin, credeți-mă.

Și al doilea dar divin e faptul că pot mânca *tone* de mâncare fără să mă îngraș.

Da, știu. Mă urâți cu toții.

După ce termin de mâncat, îmi iau rucsacul de pe spătarul scaunului, o sărut pe mama pe obraz și sunt gata de începerea unui nou an de chinuri în iadul numit liceu.

– Anna...

– Sunt bine, mamă! Pe cuvânt!

– Nu asta voiam să te întreb.

– Ah... Știam. Ziceam și eu așa.

– Încearcă să te bucuri de anul ăsta, OK? Cândva o să duci dorul acestor ani.

Sunt convinsă! Cine nu ar duce dorul unor ani infernali? Probabil că eu.

– Sigur, mamă!

O las în bucătărie, îmi iau cheile și plec cu un nod în stomac spre ceea ce unii numesc cea mai frumoasă parte a vieții.

Da, mi-am luat permisul de conducere vara asta. Și n-o să ghiciți în veci motivul.

Bine, bine vi-l spun eu.

Ador să înjur la volan. E nepotrivit pentru o fată?

Este.

Mi-a păsat mie vreodată de asta?

Nu.

Înjuratul la volan e cel mai eliberator proces pe care l-am trăit. Ar trebui să încercați. Niciun terapeut nu vă va face vreodată să vă simțiți la fel de bine ca o sesiune sănătoasă de înjurături la volan. ăsta ar fi încă unul dintre motivele pentru care nu mă pot călugări. Sunt destul de sigură că măicuțelor nu le este permis să înjure.

Deși, dacă Dumnezeu nu ar fi vrut ca noi să folosim cuvinte urâte, de ce ne-a lăsat să le inventăm?

În fine.

Strâng în mâini volanul, trag aer în piept și sunt oficial pregătită pentru ce mă așteaptă.

Sau... nu tocmai.

axel

E ciudat cum toate acele răspunsuri care credeai că te vor scoate din beznă ajung să dea naștere la și mai multe întrebări.

Nimic din ce credeam că știu sau că simt nu a fost adevărat.

Nimic.

Mintea mi-a jucat feste, iar sufletul a picat în plasă. Am construit, fără să vreau, un labirint în care m-am pierdut pentru că era mai ușor decât să privesc adevărul în față și să accept că am dat greș pentru a doua oară în cel mai crunt mod existent.

Sufletul meu a fost de fapt stârpit într-o noapte, într-o clipă, de o fată.

Sufletul meu s-a stins.

Ce am crezut că simt de atunci înainte a fost o minciună.

N-ai cum să mai simți ceva dacă ai rămas fără suflet.

Așa cum am rămas eu.

anna

– Uite cine și-a făcut, în sfârșit, apariția!

Chris mă așteaptă lângă dulap, acolo unde se întâmplă să se afle și dulapul ei, ceea ce înseamnă că s-ar putea să fie o coincidență faptul că ne întâlnim. Dar privirea ei spune că mă aștepta. Și că vrea să mă ardă pe rug.

– Bună și ție, Chris!

– Oooh, să nu mă iei pe mine cu *Chris*, bine?

Chris e pentru prietenii care răspund la mesaje și telefon și la ușă atunci când sunt căutați. *Chris* nu e pentru prietenele trădătoare care se ascund toată ziua sub pătură sau umblă pe cine știe unde în timp ce alții încearcă să-le găsească. *Chris* nu e pentru...

– Cred că am înțeles. Mulțumesc! Și eu mă bucur să te văd, *Christie*!

Îi accentuez intenționat numele ca să vadă și ea cât de bine am înțeles predica, apoi trântesc ușa dulapului, înainte să verific orarul. Mă blestem în gând pentru neglijență. E prea târziu să îl redeschid, aș strica efectul artistic, așa că plec spre... undeva, cât mai departe de privirile bănuitoare și aruncătoare de săgeți otrăvite ale lui *Christie*.

– Unde crezi că pleci?

– La... ora de științe.

Pare ceva ce aş avea în prima oră a primei zile din ultimul an de liceu, așa-i?

– Avem algebră!

Wow! ăsta da început. Direct în cazanul cel mare și încins. Mă întorc pe călcâie. Chris își ține mâinile încrucișate la piept, cu atitudinea aia de prietenă/mamă/psihoterapeut atotștiutoare.

– Nu ți-ai verificat orarul, așa-i?

– Niciodată nu mi-l verific.

– Vino aici!

Își întinde mâinile spre mine, ceva mai zâmbitoare, iar eu nu pot să refuz o astfel de invitație. O îmbrățișez strâns și încep să mă întreb cum am făcut față de una singură acestei veri groaznice. Dacă aş fi lăsat-o să mă ajute, viața mea ar fi fost mai ușoară. Mult, mult mai ușoară.

– Mi-a fost dor de tine, pacoste ce ești!

– Și mie mi-a fost dor de tine, Chris!

Cum nu mă corectează, consider că ne-am împăcat.

– Aveam nevoie de tine, Anna...

Durerea din vocea ei face ca un cuțitaș să mi se strecoare ușor, ușor în inima deja făcută bucăți.

– ...eu și Troy ne-am despărțit..., completează învinsă.

– Chris, eu...

– E OK.

– Nu! Nu e OK deloc.

Ar fi trebuit să îi fiu alături, să îi țin caserola de înghețată în timp ce ea s-ar fi îndopat cu poftă. Ar fi trebuit să îi țin predici interminabile despre cât de mare e greșeala pe care o face Troy lăsând să-i scape printre degete o fată așa minunată cum e ea. Ar fi

trebuit să o strâng tare în brațe ca să nu se crape în mii de bucăți. Ar fi trebuit să îi fiu alături, așa cum ea mi-a fost alături mie mereu. Ar fi trebuit să...

Gândurile, îmbrățișarea și reuniunea siropoasă ne sunt întrerupte de un murmur colectiv.

Pe ușă, în exact acest moment, intră doi băieți îmbrăcați complet în negru. Nu merg cu încetinitorul, și din urma lor nu pătrunde în hol o briză rece de toamnă așa cum v-ați aștepta, nici vreo lumină orbitoare, dar momentul tot pare desprins din filme.

Cred că vreo două tipe leșină prin apropiere și alte câteva sunt pe punctul de a le urma exemplul, pe măsură ce se apropie de ele cei doi. Și pentru că, nu-i așa, nu poți să-ți faci liniștit o promisiune decentă și îndreptățită, unul dintre cei doi băieți e Axel.

Da, exact! Axel Dean.

Așa că adio promisiune de a-l uita definitiv. Bun venit dorință de a-l îmbrățișa și de a-l strânge de gât în același timp!

Sunt gata să-l apuc de mână când trece pe lângă mine hotărât, dar Chris mă trage înapoi la fix pentru că Axel se preface că nu mă observă, că nu exist și își vede mai departe de drum împreună cu noul său prieten la fel de... îmbrăcat în negru și... înfumurat.

– Asta da intrare, se miră Chris.

Într-adevăr... Încep să le înțeleg pe fetele care leșinau mai devreme. Mi s-au înmuiat și mie genunchii. Din alte motive, totuși.

Îl mai știți pe Axel, băiatul cu ochi căprui, bine clădit, ușor sarcastic și rău, cu zâmbet trist, care nu a reușit niciodată să treacă peste moartea fratelui său?

Sigur că-l știți.

Ei bine, acest nou Axel e ceva mai bine clădit decât celălalt, adică are aproximativ un camion de mușchi în plus (de parcă i-ar păsa cuiva de mușchii lui), calcă apăsat, sigur pe el, iar pe mâna dreaptă, de la încheietură până sub mâneca scurtă a tricoului i se întinde un tatuaj pe care nu știu cum l-aș putea descrie.

– Nu mi-ai spus ce s-a întâmplat între voi, zice Chris, uitându-se lung în urma lor.

– Nu vrei să știi.

– De fapt, chiar vreau.

– Prea târziu. O să întârziem la algebră.

Să înceapă veșnicul maraton spre clasa domnului Pi!

Nu aveți și voi impresia că liceul se rezumă doar la orele de algebră ale domnului Pi? Pentru că impresia mea asta e. Poate de vină e trecerea timpului. Nenorocitul ăsta cu ceas în loc de inimă se scurge cu viteza lumini când ți-e lumea mai dragă și cu viteza melcului atunci când ai cea mai mare nevoie să te lase în pace.

Dar, trecând peste sarcasm și glume eșuate, revenirea lui Axel m-a dat peste cap. Foarte, foarte mult. *Foarte!* Merit niște explicații.

Merit niște scuze.

Merit o privire.

O îmbrățișare.

Un *mi-a fost dor de tine*.

Merit să am dreptul să îl trag la răspundere pentru tot ce mi-a făcut, pentru cât am suferit după ce s-a cărat fără avertisment.

Poate m-a avertizat totuși, cândva, foarte demult, dar credeam că acel *Nu te îndrăgosti de mine* și-a pierdut valabilitatea după ce m-a salvat din mâinile licicioase ale lui Edward sau după sărutul de la muzeu. Așa am crezut. Cuvintele ar trebui să aibă și ele termen de valabilitate. Până și „*Te iubesc pentru totdeauna!*“ expiră odată și odată. Mai devreme de *totdeauna*, în orice caz.

Axel nu își face apariția la algebră. Pun pariu că și-a schimbat orarul ca să mă evite. În loc să-mi petrec întreaga oră uitându-mă furioasă la el, mi-o petrec gândindu-mă la cele un milion de întrebări pe care vreau să i le adresez. Și tot îmi rămâne suficient timp să mă las chinuită de domnul Pi și exercițiile lui infernale.

Gabriel, dacă te uiți la mine acum, să știi că vreau să-mi rezervi un loc la clasa întâi în rai, căci în iad am fost deja, încă sunt și am nevoie de o compensație serioasă pentru dezinteresul pe care l-ai arătat față de mine în toți acești ani.

S-a înțeles?

Revenind, la finalul orei primim o temă interminabilă pe care, ce să vezi, Christie a rezolvat-o deja în vacanță, după cum ține să precizeze.

„– *Mă bucur să văd atât de mult entuziasm pentru algebră, domnișoară Stewart!*“

„– *E totul datorită dumneavoastră.*“

– Ești așa o lingușitoare, Chris, spun în timp ce părăsim clasa.

– Și ce e rău în asta?

– Nimic. Cât timp mă lași să copiez tema de la tine, bineînțeles.

– Ești așa o profitoare, Anna.

– Și ce e rău în asta?

– Nimic, spune ea râzând. Cât timp mă lași să fiu cea mai bună prietenă a ta.

Asta numesc eu prietenie adevărată. N-am vorbit mai deloc toată vara, a avut fiecare problemele ei, am suferit după niște băieți idioți și orbi, dar azi ne-am reluat prietenia exact de acolo de unde am lăsat-o. Fără resentimente. Fără nevoia de a primi explicații. Vom avea timp de ele mai târziu.

Vom avea timp de explicații imediat după ce se termină scena peste care nimerim.

Pe scurt, Axel are mâinile încleștate pe gâtul lui Nate ale cărui picioare se zbat la o jumătate de metru deasupra podelei. (Atât cred eu că înseamnă o jumătate de metru. N-am verificat.)

S-au strâns o mulțime de oameni în jur. Oameni care, evident, nu fac nimic. Doar se uită. Dacă s-ar vinde floricele de porumb la automatul din colț, ar fi coadă acolo.

Nate se zbate ca peștele pe uscat. Axel nu slăbește strânsoarea.

Și, nu știi de ce, dar am o vagă bănuială că, pe undeva, sunt și eu vinovată pentru ce se întâmplă.